

Ἀδελφοί μου,

“Ἐπιμένε καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε”.

Σήμερα θὰ μιλήσωμεν γιὰ τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Αὐτὸ εἶναι μιὰ πραγματικότητα. Ποιά εἶναι ἡ πραγματικότητα ποῦ ἔχει φοβίσει μυριάδες μυριάδων ἀνθρώπων μέσα σ' ὅλες τές ἐποχές.

Τί εἶναι ὅμως ὁ θάνατος τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος;

Ἐχομεν πεῖ ὅτι, τὸ παχύλον ὑλικόν σῶμα εἶναι ἓνα σῶμα ποῦ ἔχει μιάν ἀρχή, καί ἐπομένως, ὅτι ἔχει μιάν ἀρχή πρέπει νά ἔχη καί ἓνα τέλος. Καί ἀπό τὴν ἀρχὴν τοῦ μέχρι τοῦ τέλους ὑφίσταται διαρκῶς ἀλλαγῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶπεν, καθημερινῶς πεθαίνω, καί θάνατον ἐννοῶσε τὴν ἀλλαγὴν.

Ποίαν ἀλλαγῆς ἔχει ὁ ἄνθρωπος προσωπικότης αὐτοεπίγνωσης ποῦ νομίζει ὅτι ὁ ἑαυτὸς του εἶναι τὸ παχύλον ὑλικόν του σῶμα; Ποίαν ἀλλαγῆς ἔχει;

Ἡμεῖς τές ἔχομεν μελετήσει.

Πρώτη ἀλλαγὴ εἶναι ἡ διαρκῆς ἀλλαγὴ τῶν μερῶν, τῶν ἀτόμων τῶν κυττάρων μέσα στὸ παχύλον ὑλικόν σῶμα, ἡ ἀντικατάστασις των, τὸ μέγαλωμα τοῦ ὑλικοῦ μας σώματος, καί βλέπομεν ὅμως ὅτι μεγαλώνει, συντηρῆται, ζεῖ, ἀλλάζει κάτω ἀπὸ Νόμους Πανσόφους, Θεῖους Νόμους.

Ἐκαστον σῶμα, παχύλον ὑλικόν ἀνθρώπου εἶναι κάτω ἀπὸ τοὺς Θεῖους Νόμους καί Πανσοφίαν, ὅλων τῶν ἀνθρώπων σ' ὅλες τές ἐποχές, καί βλέπομεν ὅτι συμπληρῶναι ἓναν κύκλον ὑπέρξεως προκαθορισμένον πανσόφως, μέσα στὸ θεῖον Ἐχέδιον τοποθετημένον, διὰ νά ἐξυπηρετηθῇ ἓναν ὀρισμένον σκοπόν. Τὸ λάθος εἶναι ποῦ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος, ὁ κοινὸς ἄνθρωπος, τὸσον σήμερον ὅσον καί σ' ὅλες τές ἐποχές δέν ἔχει ἀρχοληθῇ νά γνωρίσῃ. Ἐδῶ εἶναι καί ὁ φόβος τοῦ θανάτου.

Θὰ κάμω μιάν μικρὴν σύγκρισιν.

Ἐχομεν ἓνα μικρὸν σπέρρον εὐκαλύπτου, μικροσκοπικόν, ὁ ὁποῖος πάνσοφα περικλελεῖ, ὅτι ἀφορᾷ τὸν κύκλον ζωῆς τοῦ δένδρου αὐτοῦ, τὸν περικλελεῖ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι παρὼν καί ἓναν εὐκαλύπτον καί τὸν διαμελίσω σὲ μυριάδες μυριάδων ἀτόμων μικρῶν μονάδων ποῦ ὁ ἐπιστήμων σήμερα δέν ἔμπορεῖ νά κίμη καμμίαν παρατήρησιν σὲ ἀλλαγὴν ἀπὸ τὸν σπέρρον αὐτόν, οἰονδήποτε τοῦ ἴδιου μεγέθους ἄλλων ἀτόμων τοῦ εὐκαλύπτου. Ὅμως τές μυριάδες μυριάδων αὐτῶν ἀτόμων ἦν τές θάψωμεν εἰς τὴν γῆν θά λυώσουσιν θά διαλυθοῦν γιατί δέν περικλελεῖται μέσα οὔτε τές δυνατότητες οὔτε τές πιθανότητες τῆς Θεῖας Βουλῆσεως ποῦ περικλελεῖ ἓνα μικρὸ σπέρμα.

Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος προτοῦ κατέλθῃ ὡς Θεῖα Μονάς, κάτω ἀπὸ τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καί Παντοδυναμίαν, εἶχε δημιουργήσῃ τρία λεγόμενα μόνιμα ἄτομα καί κάθε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μόνιμα ἄτομα ὅσον καί νά εἶναι μικροσκοπικὸ περικλελεῖται τὸ κάθε τι ποῦ ἀφορᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καί οἰονδήποτε ἔχει νά ἀποτυπώσῃ ὡς ὑποσυγκείμετο, μνήμη καί ἐμπειρία.

Ἐχει τὰ τρία αὐτὰ μόνιμα ἄτομα, τὸ ἓνα εἶναι καμωμένο ἀπὸ ὑπερουσίαν τοῦ κατωτέρου Νοητικοῦ σώματος, καί ἀσφαλῶς εἶναι μέσα στὴν πέμπτην διάστασιν. Τὸ ἄλλαν εἶναι ἀπὸ οὐσίαν τοῦ Ψυχικοῦ σώματος καί τοῦ Ψυχικοῦ κόσμου ποῦ ἐπίσης περικλελεῖται ὅλες τές δυνατότητες τῆς τετάρτης διαστάσεως. Καί τέλος, τὸ μόνιμον ἄτομον τῆς παχυλῆς ὕλης τὸ ὁποῖον εἶναι, παχύλον ὑλικόν ἄτομον, ὕλη, ὅμως αἰώνια, ἀφθίτος.

Τὰ τρία αὐτὰ μόνιμα ἄτομα μαζί μᾶς δίδουν τὴν οὕτω καλουμένην μόνιμην προσωπικότητα ποῦ εἶναι αἰώνια καί ἀθάνατος.

Μὴ φαντασθῆτε ὅτι σὲ κάθε ἐνσάρκωσιν ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ νέα μόνιμα ἄτομα. Ὁχι. Ἀπὸ τὴν πρώτην κατάρθόσιν του πρὸ μυριάδων αἰώνων, ἔχει δημιουργηθῆ τὸ μόνιμον ἄτομον παχυλῆς ὕλης, καί τὸ ἴδιον μένει καί ἕως καθε ἐνσάρκωσις νά εἶναι μιὰ νέα σελίδα εἰς τὸ ἀγκῶδες αὐτὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, Πανσοφία

τῶν ὀφθάλμων, ἡμεροφιλία τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶναι αἱ ἐμπειρίαι.

Τὸ ἴδιον ἔχομεν τὸ ψυχικὸν μόνιμον ἦτομον γύρω ἀπὸ τὸ ὀφθαλμικόν
ὅπως καὶ γύρω ἀπὸ τὸ ἄτομον τὸ μόνιμο, παχυλῆς ὕλης ἔχουν σχημα-
τισθῆ ὅλα πλῆθος τὰ παχυλὰ ὑλικά σώματα, ἔτσι καὶ τὸ ψυχικὸ μόνιμον ἄτομον γύρω
ἀπὸ τὸ ὀφθαλμικὸν κτίζεται κάθε φοράν ἕνα νέον ψυχικὸν σῶμα. Καὶ τὸ Νοητικὸ μόνιμο ἄτο-
μο, τοῦ γύρω του κτίζεται κάθε φοράν καὶ ἕνα νέον Νοητικὸ σῶμα.

Ὅστε, τὰ σώματα ἀλλάζουσι, ἀποτινάζονται, διαλύονται, φθείρονται καὶ
νέα ἐτοιμάζονται γύρω ἀπὸ κάθε μόνιμον μορφοποιῦν ἄτομον, προσέξετε, ἀλλά, τὸ
ὅτι θὰ κτισθῆ θὰ εἶναι τὸ προῖτον καταγραφῆς τοῦ παρελθόντος ἐπὶ τοῦ μόνιμου ἄτομου.
Καὶ αὐτὸς ποῦ αὐτὴν τὴν ὑπερουσίαν ὕλην γιὰ νέα σώματα κτίζει γύρω ἀπὸ ὅτι ἔχει κα-
ταγραφῆ ποτέ, ἐπὶ τῶν μόνιμων ἄτομων, εἶναι, τὸ ἌΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καὶ οἱ τέσσαρες Ἀρχάγ-
γελοι τῶν τεσσάρων στοιχείων, πυρὸς, ὕδατος, αἰθέρος καὶ χύματος.

Ὅστε ὁ ἑαυτὸς μας δὲν εἶναι τὰ στοιχεῖα, τὰ στοιχεῖα εἶναι, ἡ ὕλη, ἡ
οὐσία ἀπὸ τὴν ὁποῖαν κτίζονται τὰ σώματά μας ἢ θὰ ἔλεγα ὁ οἶκος μας ὁ οἶκος τοῦ ΘΕΟΥ.

Ποῖα ἡ σχέση μας μὲ τὰ μόνιμα αὐτὰ ἄτομα; Ποῖα ἡ σχέση μας, ἡμῶν ὡς
αὐτοεπιγνώσεως τῶσον ὑπερσυνειδητοῦ, ἐνσυνειδητοῦ καὶ ὑποσυνειδητοῦ μὲ τὰ μόνιμα
αὐτὰ ἄτομα;

Αὐτὰ τὰ μόνιμα ἄτομα μὲ τὸν καιρὸν ὡς τελειωθεῖσα μόνιμη Προσωπικότης
ποῦ θὰ φθάσῃ τὰ ἔρια τοῦ ἑαυτοῦ μας ψυχῆς αὐτοεπιγνώσεως, θὰ δώσῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν
μας ψυχὴν αὐτοεπιγνώσιν τὴν ὄντοποίησιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπός. Ὁ σκοπός δὲν περι-
κλείεται σὲ μίαν ἐνσάρκωσιν μόνον. Ὅμως σκοπός ἐκμαθήσεως καὶ μορφώσεως δὲν εἶναι
μία ἡμέρα φοιτήσεως εἰς ἕνα σχολεῖον, νηπιαγωγεῖον, δημοτικόν, γυμνάσιον ἢ Πανεπιστή-
μιον. Τὸν σκοπὸν δὲν τὸν ἀντιλαμβάνεται ἕνας μελετῶντας τὰ μαθήματα μιᾶς ἡμέρας,
ἡμεῖς γνωρίζομεν ἡμῶς ὅτι ὁ σκοπός εἶναι ἡ ὄντοποίησις τοῦ ἑαυτοῦ μας θείας Μονάδος
μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι καὶ εἶναι θεία χάρις αὐτῆ. Γιατί, θέλει τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι,
ὁ Οὐράνιος ΠΑΤΗΡ, τὰ μέλη ΤΟΥ, νὰ εἶναι τέλεια ὅπως τέλειος εἶναι καὶ ΕΚΚΡΙΝΟΣ. Καὶ
δὲν μπορεῖ μία θεία Μονάς νὰ εἶναι τέλεια ἂν δὲν εἶναι κύριος ὅλων τῶν Ἰδεῶν τῶν
γνώσεων τῶν συμπάντων, τῆς ἐκφράσεως τοῦ ὅλου μέσα τοῦ Νου μέσα εἰς τὸ σύμπαντα.

Καὶ τέλος, ἡ ἐργασία τὴν ὀφθαλμικὴν ἀναλαμβάνει ἡ θεία Μονάς τώρα καλῶς ἡτοι-
μασμένη μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν μὲ τὴν σειράν της μέσα στὸ θεῖον
Σχεδίου. Ὁ Κύριος, πλέον ἀπ᾿ ὅλους κύριος τῆς ὕλης, μόνιμη προσωπικότης αὐτοεπιγνώσεως
ἀφοῦ ἔχει ζήσει πολλοὺς αἰῶνες μέσα σὲ παχυλὰ ὑλικά σώματα καὶ γίνεται κύριος ἀπόλυ-
τος τῆς παχυλῆς ὕλης, τῆς ψυχικῆς ὕλης οὐσίας, τῆς Νοητικῆς οὐσίας καὶ ὑπερουσίας
δὲν θὰ εἶναι πλέον Κύριος, μὲ Πάνσοφον ἔκφρασιν του μέσα σὲ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, ψυ-
χικὸν ἀντιστοιχὸν καὶ κατώτερον Νοητικὸν σῶμα, δηλαδὴ σῶμα τὸ ὀφθαλμικὸν μορφοποιεῖ διαρ-
κῶς, ἐννοῶντας, νοητικὰ εἶδωλα, σκέψεις, ἀλλὰ θὶ εἶναι ἴσως ἕνας ΔΟΓΟΣ, πλανητικὸς,
ἀκόμη καὶ πιὸ πολὺ.

"Ἐπὶ ὀλίγα εἰς πιστὸς, (κέρματα, δινάρια) ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω, (κυ-
βερνήτην ἰσχυρῶν πόλεων) εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου".

Πόσες φορές οἱ Χριστιανοὶ ἔχουν ἀκούσει αὐτὴν τὴν παραβολὴν καὶ ποτὲ
δὲν θέλωσαν νὰ εἰσελθοῦν στὸ βαθύ νόημα τῆς παραβολῆς αὐτῆς;

Τώρα τί συμβαίνει μὲ τὴν θάνατον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος;

Ἀποτινάζεται ἕνα κούρπα μόνον ὑλικὸν σῶμα, ἄχρηστο πλέον εἰς τὴν μόνι-
μην προσωπικότητα νὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν. Τὸ μόνιμον ἦτομον ἀποσύρεται ἀμέσως εἰς τὸ
Νοητικὸν κόσμον, ἀφοῦ ἔχει ἤδη καταγράψει ὅτιδήποτε γνωρίζει, ἔχει πᾶν ἐμπειρίαν.
εἰς τὸ ψυχικὸν ἄτομον καὶ Νοητικὸν ἄτομον.

Τί καταγράφει εἰς τὸ ψυχικὸν ἦτομον; Γεγονότα, λεπτομέρειες;

Ὅχι ἀπαραίτητως, ἀλλὰ οἰκονομικῶς συναισθηματικὸν κρῶσμον ἔχουν δη-
μιουργήσει τί γεγονότα αὐτὰ, ὅτι θὶ λέγαμεν, ψυχικὴν κατῆστασιν. Πληρεστέρα κατα-
γραφή γίνεται γεγονότων γιατί αὐτὰ εἶναι βραβεισμένα ἐπὶ σκέψεων, καὶ αὐτὰ εἶναι τοῦ
κατώτερου Νοητικοῦ σώματος.

Ὅστε ἡ πληρεστέτη θὶ ἔλεγε καταγραφῆ τοῦ κάθε τι γύρω ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Ένας άνθρωπος, γίνεται εἰς τὸ μόνιμον ἄτομον τοῦ Ποσεικοῦ σώματος. Ἐκμύενως δὲν χρειάζεται τὸ μόνιμον ἄτομον πλὴν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος νὰ ἐργασθῆ μὲτ' αὐτὸν μετὰ τὴν ἄλλη μόνιμα ἄτομα, δὲν ἔχει τίποτε νὰ προσφέρῃ καὶ ἔχω περὶ ἀποσύρεται εἰς τὸν Μη-
τόν κάσμον.

Ὅταν ἀποσυρθῆ τὸ μόνιμον παχυλὸν ὑλικὸν ἄτομον τὸ ὁποῖον ἐδρεύει εἰς τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὴν στιγμήν που τὸ βρέφος θὰ κέρη τὴν πρώτην του εἰσπνοήν, ἡ πρώτη εἰσπνοή, καὶ κατόπιν αἱ εἰσπνοαὶ καὶ ἐκπνοαί· εἶναι ἔργον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ μόνιμου ἄτομου. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ μόνιμου ἄτομου, καὶ τὸ κτύπημα κίθε ἄτομου, κατόπιν, μέσα εἰς τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα γίνεται τῆ ὑπο-
βολῆ τοῦ πανισχύρου αὐτοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ μόνιμου ἄτομου καὶ εἶναι καὶ τὸ σημεῖον ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἡ λεγόμενη χορδή, ἡ ἀργυρᾶ χορδή, ὡς τὴν ὀνομάζουσαν συχνὰ ζωῆν, ὡς τὴν ἔλεγον αἱ διάφοροι μύσται τοῦ παρελθόντος κλπ.

Ὅστε, διαλύεται τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, διότι τὸ μόνιμον παχυλὸν ὑλικὸν ἄτομον ἐγκαταλείπει τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα.

Δὲν πεθαίνει τὸ ὑλικὸν σῶμα ὅταν ἀποσύρεται ἀπὸ ἐκσωμάτως ὁ ἄνθρωπος αὐτοεκγίνωσις μέσα στὸ ψυχικὸν του σῶμα καὶ τὸ Νοητικόν, συνεχίζει νὰ ζῆ μέσα ἀπὸ βαθύ ἢ ἄλλης μορφῆς ὕπνον, γιὰτὶ τὸ μόνιμον ἄτομον δὲν ἐγκαταλείπει τὴν ὑλικὴν καρδίαν. Ἐκεῖ εἶναι, καὶ ἡ ἐργασία του, εἶναι, καθαρῶς ἐπὶ τῆς παχυλῆς ὕλης. Ὁ μεταβολισμὸς, ὅλες αἱ σοφῆς τοκοθετημένους λειτουργίαι τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, εἶναι ἔργον αὐτοῦ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ μόνιμου ἄτομου, καὶ εἶναι αὐτὸν που φαίνεται σὺν φθαρτῶν καὶ ὡστό-
σον ἔχει τὴν φθαρσίαν, γύρω του κτίζονται, ὅσο ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μέσα στὸ παχυλὸν του ὑλικὸν σῶμα, καὶ μᾶς δίδει τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς.

Ὅταν κίμετε διλογισμὸν γύρω ἐπὶ τὰ λεγόμενα ἐπὶ τοῦ μόνιμου παχυλοῦ ὑ-
λικοῦ ἄτομου, θὰ ὄητε μὲ πολλὰν πανσοφίαν ἐργάζεσθαι αὐτὸ, ἀλλὰ, προσέξτε καὶ κάτι ἄλλο. Ἐνὸν παχυλὸν ὑλικὸν μόνιμον ἄτομον εἶναι τηλεπαθικῶς συνδεδεμένον μὲ τὸ ΔΥΟΝ ΠΝΕΥΜΑ καὶ ὅλα τὰ παχυλὰ μόνιμα ὑλικὰ ἄτομα τῶν ἀνθρώπων που ἔζησαν ποτὲ, ζοῦν ἢ θὰ ζήσουν, εἶναι τὰ παχυλὰ ὑλικὰ κύτταρα· μέσα στὸν ὄργανισμὸν τοῦ ΔΥΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Γνωρίζομεν ὅτι ἔχομεν δύο αἰτίαι, δύο καταστάσεις κραδασμῶν τοῦ Νοῦ, τὰς καταστάσεις αὐτὰς που ὀνομάζομεν συναισθήματα, ἐπιθυμίας, καὶ πικρὰ φηλές καταστά-
σεις κραδασμοῦ καὶ ὀνομάζομεν σκέψεις: ἰὴτὰ τὰ δύο εἶναι, τοκοχρονικὰς ἐκφράσεις τῆς ὑπερουσίας που ὀνομάζομεν Νοῦ, ἀπὸ χαμηλότερας καταστάσεις που θὰ κέρη νὰ μᾶς δώσουσαν τὴν συγκεκριμένην, σκέψιν, μορφήν, Νοητικὰ εἶδωλα, νοήματα, ἐννοίας, συναι-
σθήματα, μέσον τῶν ὁποίων κτίζομε, μέσον φυσικὰ τῆς βουλήσεως καὶ τῆς προσηλώσεως, τίνος; τῆς παρουσίας προσωπικότητος ἑαυτοῦ μας που κέντρον τῆς ὡστόσον εἶναι, τό-
σον, ἡ ψυχὴ αὐτοεκγίνωσις καὶ ὁ ἑαυτὸς μας θεῖα Κονάς. Ἀλλὰ τὸ φῶς, ὅσον πικρὰ μα-
κρὰ εἶναι τόσον καὶ πικρὰ ἐξασθενεῖ. Καὶ ἔτσι ἡ αὐτοεκγίνωσις τοῦ ἑαυτοῦ μας θεῖας Κονάδος, λαμπροτάτη ἔστω καὶ μετὰ τὴν διέλευσιν τῆς φιά τῆς ἰδέας τοῦ ἀνθρώπου που ὀνομάζομεν ψυχὴν αὐτοεκγίνωσιν, ὅταν διὰ τῆς Κονίμου προσωπικότητος ἀρχίσει νὰ κατέρχεται ὅλα τὰ σκαλοπάτια τῶν τοκοχρονικῶν ἐκφράσεων τῆς μέσα στὴν παχυλὴν ὕλην γιὰ νὰ μᾶς κτίσῃ, μίαν προσωπικότητα ἕνα ὑλικὸν σῶμα, ἕνα ὄνομα, χρωματισμένο μὲ ἰδνικότητα καὶ ἐκπρασμοῦς τοῦ περιβάλλοντος - φῶς καὶ πάλιν εἶναι - ἀλλὰ ὄχι τόσο ζωηρὸν, ἄψυδρον τώρα, ὡστόσον φῶς, καὶ τὸ ὀνομάζομεν αὐτοεκγίνωσιν.

Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ ἀρχίσωμεν νὰ ἐρευνῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, στὸ ἄμυδρον φῶς θὰ γνωρίσωμεν τὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ προσηλωθῶμεν καὶ νὰ τὴν δοῦμεν μέσα ἀπὸ πικρὰ πολὺ φῶς, πικρὰ λαμπρὸ φῶς.

Ὅστε, κέντρον ἐρεῦνης μας τώρα, εἶναι ἡ μελέτη μας, εἰς τὰς ἐκφράσεις τὰς τοκοχρονικὰς που ὀνομάζομεν, ἐπιθυμίας, ἐπιδιώξεις, τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψεις, ἐννοίας τὰς ὁποίας διεγείρει ἐντὸς ἡμῶν ἡ σκέψις καὶ ἡ ἐπιθυμία ἀναμει-
γμένα, θὰ προσηλωθῶμεν καὶ θὰ τὸ μελετήσωμεν καὶ μὲ τὴν μελέτην αὐτὴν καὶ τὸν ὀρθολογισμὸν, προσέξτε τώρα, ποῖος μελετᾷ καὶ ποῖος ὀρθολογίζεται, ποῖος ἐκφράζει τὸν ἑαυτὸν του καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν ἐκφρασίαν ποῖος τὴν ἐλέγχει, ποῖος τὴν ἐρευνᾷ, ποῖος ἀντιλαμβάνεται τώρα τὴν ὀρθότεραν ἐκφρασίαν, μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρχίζομεν νὰ ἐρευνῶμεν πρὸς τὰ μέσα, προσηλωθόμενοι ἀπὸ τοκοχρονικὰς καταστάσεις γιὰ νὰ ἀνευρῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας. Ἐξερχόμενοι εἰσερχόμεθα ὑποσυνειδητικῶς, καὶ εἰσερχόμενοι

ένσυνειδήτως λαμβάνομεν έντυπώσεις ύποσυνειδήτως από τά άλλα σύμπαντα, τό παχυλό υλικό, τά ψυχικά και τά Νοητικά,

Ήσφαλώς θέλει πολλή μελέτη και ένδοσκόπησιν αυτό που έχω πεϊ. Τό κέρδος Όταν ανακαλύψομεν ότι ό έαυτός μας πλέον δέν είναι αυτό που νομίζαμε έαυτό μας και ό όποϊος διαρκώς αλλάζει, δέν είναι τό σύνολον τών έπιθυμιών μας, και τών σκέψεών μας τών επιδιώξεών μας και τών τοποχρονικών καταστάσεων, αλλά τό κέντρον όλων αυτών και ή δύναμις που ως βούλησιν βλέπομεν να γνωρίσωμεν, να έκφράσωμεν τόν έαυτόν μας, να έρευνήσωμεν και ίκανότης να μπορούμεν να έλέγχωμεν, κάμνοντας τώρα κληρέστεραν χρήσιν της ύπερουσίας που όνομάζεται Νοϋς, ως όρθολογισμός, μέσα σ' αυτόν τόν καθρέφτην μπορούμεν για πρώτη φορά να άτενίσωμεν τόν έαυτόν μας όχι πλέον ως είσώλον αλλά, ως μία δύναμις, βούλησις ως μία οντότητα πλέον που δέν περικλείεται μέσα σε μία μορφή ~~την αποκλείει~~, ούτε ή μορφή την σκλαβώνει, ώστόσο ου της χρειάζεται την έξυπηρετεϊ τοποχρονικά,

Έλομεν άνέλθει την κλίμακα αυτήν για να προχωρήσωμεν πιο βαθεία πλέον εις τόν εξαγνισμό του έαυτού μας προσωπικότητος αυτοεπιγνώσεως για να εισέλθωμεν μέσα εις τόν πραγματικό έαυτόν μας που πλέον δέν είναι ούτε μορφή ούτε τοποχρονικός έαυτός, και εισερχόμενοι, έξερχόμεθα, απλώνομεν μέσα στο παχυλό υλικό σύμπαν, ψυχικό και Νοητικό και γνωρίζομεν τά εώτερα.

Είς αυτό τό σημεϊον θέλω να προσέξετε γιατί πολλοί, αυτήν την ένδοσκόπησιν την φοβούνται. Πολλοί νομίζουν ότι, όταν άρχιση ό άνθρωπος να έρευνά εισερχόμενος μέσα στον έαυτόν του που έλέγχει, μελετά, γνωρίζει, αποκτά κάθε έννοιαν γνώσιν από τό γύρω του περιβάλλον, και εισέρχεται πλέον μεστόν έαυτόν του, άρχίζει να χάνη τόν έαυτόν του. Αυτό όμως δέν είναι πραγματικότης, διότι αυτό οδηγεί εις την λεγομένην ύπερσυνειδητον αυτοεπίγνωσιν την όποιαν θα σας περιγράψω αυτήν την στιγμήν.

Μελετώντας άντικείμενα, φαινόμενα της ζωής, μορφές, τοποχρονικές από τόν παχυλό υλικό κόσμο, προσηλώνοντας την προσοχήν σας την έρευναν σας και με την βούλησιν να γνωρίσετε, αποκομίζετε ως είχα πεϊ την γνώσιν, και ή γνώσις είναι στα διάφορα στάδια, από την άτελή μέχρι την πλήρη γνώσιν γύρω από τό υπό μελέτην έργον. Προχωρούμεν.

Εισερχόμεθα, πλέον ή γνώσις θα παύση όταν επιτύχωμεν την είσοδον εις τόν έαυτόν μας και πλέον θα γνωρίζωμεν μέσον της έναισθησίας και συντονισμού, σε μία στιγμή θα δοϋμεν ότι, από τό υλικό μας κομμάτι απλωθοϋμεν όπου έπιθυμοϋμεν μέσα και γύρω από μία πόλιν ολόκληρην πόλιν, μία χώραν. Πώς συμβαίνει; Εισερχόμεθα, είμεθα μέσα σε βαθύ διαλογισμό, πώς συμβαίνει ν' απλωθῃ ή συνειδήσις μας, ή αυτοεπίγνωσις έαυτός μας και να περικλείη πλέον μία ολόκληρην πόλιν; Και ότι θέλομεν να γνωρίσωμεν σ' αυτό τό περιβάλλον, τό γνωρίζομεν πλέον όχι από την προσήλωσιν προς τά άντικείμενα που θέλομεν να γνωρίσωμεν τές καταστάσεις, αλλά αισθανόμεθα ένα. Δηλαδή, αν θέλωμεν να γνωρίσωμεν μία οικογένεια, εισερχόμεθα εις αυτόν τό περιβάλλον, ήμεϊς είμεθα και ό έαυτός μας, απηλλαγμένος του όνόματός μας και τών αντιληψεών μας, ώστόσο, ως κέντρον του δέχεσθαι και έρμηνεύειν έντυπώσεις, δέν παύει ποτέ τό έγώ είμαι έγώ, ώστόσο, μπορώ να γίνω και ό Γιάννης, και ή Μαρία και τά τέκνα των και όσκι εύρίσκονται έντός ενός δωματίου, ύπερσυνειδητος αυτοεπίγνωσις, ταυτοχρόνως γινόμεσθε όλοι αυτοί και ήμεϊς, χωρίς ήμεϊς να χάνωμεν τόν έαυτόν μας ως έγώ είμαι έγώ.

Μπορεί να γίνη άντιληπτή αυτή ή κατάσταση;

Και όμως την στιγμήν εκείνην που βρισκόμεθα χιλιάδες μίλια μακριά σ' ένα δωμάτιον σ' ένα σπίτι, σε μία μακρυνήν χώραν, είμεθα στο δωμάτιόν μας, επαναλαμβάνω αρκετές χιλιάδες μίλια μακριά, σε κατάσταση ένδοσκόπησεως. Ίσως ή λέξις αυτή να μη δίδη πλήρως την έννοϊαν, θα πρέπει να την γνωρίσετε όμως για ν' αντιληφθῆτε τί έννοώ, δέν μάς ενδιαφέρει ό χώρος, υπό την έννοϊαν που γνωρίζομεν τώρα και ό χώρος που κατέχει τό υλικό μας σώμα, διότι πλέον κέντρον λήψεως έντυπώσεων δέν είναι οι υλικοί όφθαλμοί ό υλικός έγκέφαλος ούτε και ανάγκην έχομεν του υλικού μας κομμιού δια να λαμβάνωμεν έντυπώσεις τόσο από τόν παχυλό υλικό κόσμο ή ψυχικά ή Νοητικά ύποκείδια τών άλλων κόσμων, διότι πλέον, ή έννοια του χώρου καταστρατη-

γείται, και άργότερα και του χρόνου.

Όστε, δύο είναι τά εμπόδια σήμερα στον δρόμον της προσωπικότητος αυτο-επιγνώσεως, δύο μεγάλα σκαλοπάτια τά όποια πρέπει να δρασκελισθώ για να εισέλθω εις τά Άγια; των Άγιων, δύο μεγάλες μήσεις που περιλαβούν μέσα άλλες επί τά κάθε μία μικρότερες, που πρέπει, ό έρευνητής της αληθείας να ανέλθω, δύο κλίμακες. Τόν χώρο και τόν χρόνον.

Πώς θα γίνει αυτό; Θα τό μελετήσωμεν σ' έπόμενα μαθήματα, θα τό έρευνησωμεν. Μήσεις; Τι είναι οι μήσεις; Πολλές φορές μελετώντας τους βαθμούς μνήσεων που δίδουν οι άνθρωποι, χαμογελώ, διότι είναι σκαλοπάτια όπως οι ίδιοι θέλησαν να τά κτίσουν-για δικήν τους εύκολίαν μέσα στον χρόνον και τόν χώρο. Τά βλέπουν ως σκαλοπάτια και τά αδύνατά τους κόδια δυσκολεύονται να ανέλθουν και ώστόσο, τά επί αυτά είναι ένα και μόνον, και έπομένως μετά που θα ανέλθουν αυτά, θα δούν ότι, δέν έχουν προχωρήσει εκεί που είχαν φαντασθώ πως θα έφθαναν, αλλά, έχουν και άλλα και άλλα και άλλα.

Μήσεις τί θα πής;

Πολλοί ίσως να φαντάζονται, ότι εισερχόμενοι σε μία μυστηριακή σχολήν, εις ένα σύστημα μελέτης έσωτερικισμού ήδη εισήλθον εις τές μήσεις. Όταν ένας διδάσκαλος γήϊνος, δώση τήν εύλογίαν, τήν εύχήν, με τό έναν ή τόν άλλον τρόπον που συνηθίζει, ό όμιλος αυτός των έρευνητών, είτε διά του ήφους του έλέους ή της επί-θέσεως της χειρός επί της κεφαλής ή άλλου τρόπου, του ραντισμού, γίνεται ή μήσις. Να ή πρώτη μήσις γίνεται μ' αυτόν τόν τρόπον, αλλά άρχίζει ή μήσις και ό ηέοφυ-τος πλέον δίδει ύπόσχεσιν εις τόν έαυτόν του μετά τήν στιγμήν αυτήν ν' άρχίσω τήν έρευναν των μαθημάτων του.

Νά κοϋμεν ότι ή γνώσις και ή έρευνα είναι τά διάφορα σκαλοπάτια της μνή-σεως που πρέπει να ανέλθω, γρήγορα ή με πιο άργό ρυθμό, αυτό είναι καθαρώς προσω-πικό, για να φθάσω σε κάποιο σημεϊον που τέλος πάντων είναι για όλους πάντοτε τό ίδιο. Ασφαλώς, αλλά ή μήσις θα είναι ή άνοδος αυτή και άπαιτεϊται χρόνος.

Η πρώτη μήσις ίσως να είναι ή βακτηρία τήν όποιαν παίρνει στο χέρι για να άκουμβήσω ό έρευνητής της αληθείας και να πιστευθώ ότι πλέον εισήλθον σε μίαν νέαν κατάστασιν.

Η δευτέρα μήσις όμως είναι τό να πετάξω αυτήν τήν βακτηριαν και να στη-ριχθώ πάνω στα δύο του πόδια, για να διανύσω πλέον τήν άπαιτουμένην απόστασιν. Η δευτέρα μήσις δίδεται υπό γήϊνου διδασκάλου τή παρουσία άλλων διδασκάλων ίσως άοράτων οι όποιοι άρχίζουν να βοηθοϋν τόν έρευνητήν της αληθείας.

Άρχίζει μία μήσις, αλλά μπορεί να άπαιτηθώ και μία ολοκληρη ένσάρκωσις χρόνια, καμιά φορά μήνες αν έχει έργασθώ προηγουμένως ό έρευνητής της αληθείας, συντομώτερα μπορεί να προχωρήσω.

Όστε, ή μήσις θα πής γνώσις, αξία και όχι τό τυπικό και μετά προχωρεϊ. Είπα δύο είναι κυρίως μήσεις μετά τήν πρώτην ή μάλλον θα είπωμεν τρεις, "θλες οι έρευνες και ή μελέτη προς καταστρατήγησιν της έννοίας του χώρου, τό πρώτο σκαλοπάτι, και του χρόνου, και τό κέρδος, πλέον ό άνθρωπος άρχίζει να γνωρίζω τόν έαυτόν του ως αυτοεπίγνωσιν, ψυχήν αυτοεπίγνωσιν και ως έχω πεί, πλέον δέν τόν περιορίζει ό χώρος ή ό χρόνος και δέν λαμβάνει αντίληψιν καταστάσεων μέσον της γνώσεως αλλά μέσον του συντονισμού και της έναισθησίας.

Ασφαλώς για αυτές τές νέες μήσεις, διότι πρόκειται περι μνήσεων, ή από-κτισις όμνάμεως είναι μήσις. Και λέγω, τήν μήσιν δέν τήν δίδει, ούτε γήϊνος διδασκαλος ούτε διδασκαλος των έσω κόσμων, αλλά αποκτάται από τόν ίδιο τόν έρευ-νητήν της αληθείας.

Ένα πρᾶγμα πρέπει να προσέξετε. Στον έρευνητήν της αληθείας υπάρχουν πολλά εμπόδια από τά όποια πρέπει να απαλλαγήτε. Πρώτον, όταν άρχίσω να γνωρίζω μίαν κατάστασιν, φαντάζεται ότι γνώρισε τό πάν. Τίποτε πιο άποκλαητικό. Θα πρέπει να αφιερώσω πολλήν έργασίαν και να αφήσω πολλά περιθώρια για να γνωρίσω τί εί-

ναί η ἀλήθεια πληρεστέρα ἀπὸ ὅτι ἔχει γνωρίσει. Ὅταν φθάνη σέ-συμπεράσματα δικὰ τοῦ ἔχει θέσει πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὀγκολίθου πού εἶναι δύσκολον μετὰ νά τοὺς μετακινήσῃ γιά νά προχωρήσῃ. Αὐτό δυστυχῶς συμβαίνει σχεδόν πάντοτε. Πολλές φορές ἀκόμη καί τοὺς διδασκάλους πού ἀφιερώνουν πολύ μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των νά βοηθήσουν, νά φωτίσουν, παραγνωρίζει διότι νομίζει ὅτι ἔχει γνωρίσει τήν ἀλήθειαν, κλέον, κίττει τοίχους μπροστά στόν δρόμον τοῦ ἀντί ὀγκολίθου, καί ἀνοδός του εἶναι ἀκόμα θά ἔλεγα πιά βραδέτα. Σεῖς προσέξτε.

Καί τέλος μέσον τῆς γνώσεως δέν μπορούμεν νά γνωρίσωμεν τήν ἀπόλυτην ἀλήθειαν, εἶναι ἡ ἀπό μέρος γνώσις ἡ τοποχρονική γνώσις. Πλήρης Σοφία δέν εἶναι μέσον τῆς γνώσεως πού ἀποκτάται ἀλλά μέσον τῆς ἐναισθησίας καί τοῦ συντονισμοῦ, ἀλλὰ μῆσεις αὐταί πέραν τοῦ χρόνου καί χώρου. Γιαυτές θά ὀμιλήσωμεν, καί τὰ ἐμπόδια θά γνωρίσετε, γιά νά προσέξτε, καί φῶς πολύ θά δώσωμεν γιά νά φωτίσωμεν τήν ὁδόν, καί θά προσπαθήσωμεν ὅσον μπορούμεν νά κάμωμεν τήν ἀνοδόν σας εὐκολώτερην. Ὅμως, κρατήτε μαζί σας καί αὐτήν τήν στιγμήν ἀκόμα τό βλέπω, ἕνα φορτίον βαρῦ τό ὅποιον δέν χρειάζεσθε θά κρέπη νά τό ἀποτινάξετε, δέν σᾶς χρειάζεται, καί αὐτό τό φορτίον τό βαρῦ ὀνομάζεται ἐγωϊσμός πού παρουσιάζεται ὑπό πολλές πολλές μορφές. Θά εἶτε γνωρίσωμεν αὐτές τές μορφές. Θά κρέπη νά τό ἀφήσετε γιάτι ὅσον πιά ξαλαφρωμένοι εἴσθε τόσον καί πιά ἄνετα θά προχωρήσετε. Τό ὅτι σᾶς χρειάζεται εἶναι τό ἐσώτερον φῶς πού ὀνομάζεται αὐτοεπίγνωσις καί ἔρευνα.

" Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Στές ἐρωτήσεις σας.

Ἐρώτησις: Θά χάσωμεν τόν ἑαυτόν μας γιά νά τόν ἐπανεύρωμεν;

Διδάσκαλος: Ὅχι νά τόν χάσωμεν τόν ἑαυτόν μας, νά τόν ξεντύσωμεν ἀπὸ τὰ ράκη του γιά νά τόν δοῦμεν ὅπως εἶναι καί ὅχι ὅπως τόν ἔχομε περιβάλη. Δέν χάνει κανεὶς τόν ἑαυτόν του μέ τό νά γίνῃ κύριος τῶν ἐπιθυμιῶν του καί τῶν σκέψεων του καί νά τές θεωρῇ τόσον τές ἐπιθυμίες ὅσον καί τές σκέψεις καί τὰ συναισθήματα του, ὡς κάτι δικό του ὄχι ὅμως τόν ἑαυτόν του. Ἐχομεν περιβάλη τόν ἑαυτόν μας μέ ράκη πού δέν τόν βλέπομεν αὐτήν τήν στιγμήν, ἀλλά τὰ ράκη πού τόν περιβάλλουν. Δέν χάνομεν τόν ἑαυτόν μας μέ τό νά τόν ξεντύσωμεν ἀπ' αὐτά τὰ ράκη δυσώδη τές πιά πολλές φορές καί ἄχρηστα.

Ἐρώτησις: Πατήρ Γιοχανάν. Σκοπεῖω νά ὑποβάλω ἐρωτήσεις σχετικὰ μέ τό θέμα τῶν μῆσεων ἐν συνέχειᾳ πρὸς τήν ἐρώτησιν τήν ὁποῖαν εἶχεν ὁ ἀδελφός Δημητράκης στό προηγούμενο μάθημα, ἄν καί ἀπαντήσατε διὰ τοῦ μαθήματος εἰς τήν ἐρώτησιν τήν ὁποῖαν θά ἔβαλλα, θά ἤθελα ὅμως νά ἐλάξω τό συμπέρασμα ὅτι ἀπό τές μῆσεις, ὅταν μιλοῦμεν γιά μῆσεις ἄλλες εἶναι οἱ ἀνθρώπινες οἱ μῆσεις καί ἄλλες οἱ πραγματικές. Ἡ πραγματική μῆσις εἶναι τελείως διάφορος πρὸς αὐτήν τήν ὁποῖαν ἔχομεν ὡς ἀνθρώπινην μῆσιν. Ἐπίσης θά παρεκάλουν, ἀναφέρατε ὅτι εἶναι δύο εἰδῶν ὁ δρόμος τοῦ Χώρου καί ὁ δρόμος τοῦ Χρόνου, ἕκαστος δρόμος περικλεῖται ἐπτά μῆσεις. Αἱ κυριώτερες εἶναι τρεῖς. Θά ἀντιληφθοῦμεν δηλαδή μέ αὐτό ὅτι οὐσιαστικά εἶναι ἐπτά καί οἱ βασικότερες τρεῖς, ὑπάρχουν ἐπτά καί ἐπτά διαφορετικές;

Διδάσκαλος: Ὅρθως ἔθεσες τό θέμα. Ὑπάρχουν ἐπτά μῆσεις στήν πρώτην, ἐπτά εἰς τήν δευτέραν μῆσιν καί ἄλλες ἐπτά εἰς τήν τρίτην μῆσιν. Μιλοῦμεν γιά τρεῖς μῆσεις. Μέχρι τῆς Θεώσεως ἔχομεν καί ἄλλες γιά νά συμπληρώσωμεν καί πάλιν τόν ἀριθμόν ἐπτά, ἀλλά αὐτές δέν θά εἶναι τοποχρονικές. Οἱ τοποχρονικές μῆσεις εἶναι οἱ τρεῖς πρώτες. Σεῖς τώρα, εἴσθε εἰς τὰ δύο σκαλοπάτια δευτέρας καί τρίτης μῆσεως καί ἵταν συμπληρωθῇ δίδεται τό βάπτισμα τοῦ πυρός. Ἐχομεν ἀργότερα τό βάπτισμα τοῦ πνεύματος τό ὅποιον δίδει ὁ ἴδιος ὁ ΛΟΓΟΣ τήν στιγμήν τῆς Χριστοεναισθησίας. Τώρα δέν θά ὑποτιμήσω τές διάφορες μῆσεις βακτηρίες πού διὰ τήν ἀνεσί των καί τόν τρόπον πού ἀντιλαμβάνονται οἱ διάφορες στοές Τεκτονικές, Ροδοσταυριτῶν, Ἰνδικές, Αἰγυπτιακές, Ἰρραϊκές Ἑλληνικές, κλπ., κλπ, μεταχειρίζονται, διότι εἶναι ἀναγκαῖες καταστάσεις καί σταθμοί ἐρεύνης, τοποχρονικές, μέ ἕνα ἰδιαίτερον τρόπον πού ἐξυπηρετεῖ αὐτούς πάντες ἔχουν ἐφεύρει καί τές μεταχειρίζονται. Πά μὴν τές ὑποτιμοῦμεν. Αὐτές ὅμως εἶναι καθαρῶς ἀνθρώπινες μῆσεις. Ἐγώ ἔχω μιλήσει γιά τές πραγματικές μῆσεις.

Ποτες τωρα μας ενδιαφερον;

Όσοι ίσως είναι τέλειονες ενδιαφέρονται για όλες τες μήσεις των τεκτόνων όσοι άνηκουν εις τάγματα Ροδοσταυριτών, Θεοδοπιστών και άλλων σχολών έρευνης, έχουν άλλου είδους μήσεις, άλλον άριθμόν μήσεων, που έξυκηρετούν και έκει τον σκακόν τους, δέν θέλω να υποτιμήσω τίποτε, διότι είπα, είναι τρόπος άντιλήψεως κα- ταστάσεων, και ένας τρόπος που έξυκηρετετ ώρισμένον κύκλον, ώρισμένα άτομα σε ώ- ρισμένον χώρο και χρόνο. δέν θα τά υποτιμήσωμεν αυτά. και λέγω, όλων των ειδών η έρευνα είναι σεβαστή. Μπορετ ασφαλώς οι τρόποι πάντοτε να μην είναι οι ίδιοι, δέν έχει σημασιαν, μπορετ να γίνωται λάθη, ήδη έχω προειδοποιήσει ότι ένα από τά φοβερώτερα έμπόδια τό όποϊον ήμεϊς θα έκτοκίσωμεν είναι τό να νομίζωμεν ότι έχομεν άποκτήση τήν πάσαν γνώσιν και άλήθειαν και να μην επιτρέπωμεν έρευναν και περαιτέρω γνώσιν. Μπορετ η έρευνα να είναι άτελής, κόνων ειδών έρευνες ήτο άτελής στο παρελθόν, όταν δέν βλάπτουν τους συνανθρώπους, και δυστυχώς πολλές φορές έχουν βλάξει, έχουν φθάσει και μέχρι των δολοφονιών διότι ένόμισαν ότι κτήμα των ήτο μια γνώσις, και αν έδίδετο εις τό πολύ κοινόν ήτο 'Ιεροσουλαια.

Προσέξετε τό σημεϊον αυτό. Όταν δέν βλέπει τους γύρω μας δέν πρόκειται να τήν καταδικάσωμεν. και τήν έρευναν παλιν δέν θα καταδικάσωμεν, ίσως τά μέσα που μεταχειρίζονται πολλοί να καταδικάσωμεν. Η δίψα για έρευναν και για γνώ- σιν είναι πάντοτε σεβαστή και 'Ιερή και δέν πρέπει ήμεϊς να σταβοϋμεν ποτέ στον δρόμον των άλλων έρευνητών οι όποϊοι έχουν διαφορετικην άντιληψιν των καταστάσεων από μας, προσέξετε στο σημεϊον αυτό, διότι τότε δέν θα έχωμεν άπαλλαγη από τον έγλωσσμόν μας, του είναι τό πρώτον άνω τό όποϊον πρέπει να άπαλλάξωμεν τον έαυτόν μας.

Ερωτησις: 'Ορισμένες μυστηριακές σχολές μιαν των πραγματικων μήσεων τήν άποκαλοϋν ήλιακήν μήσιν. Τι είναι στην πραγματικότητα;

Διδάσκαλος: Τό βάπτισμα του πυρός. 'Ηλιακή μήσις είναι η επομένη δική σας μήσις τό βάπτισμα του πυρός τό όπριον άλλοτε είχα υποσχεθη.

Ερωτησις: Λέγομεν λέξεις χωρις να διεγερωμεν έννοιας. Λέγομεν μήσιν και με τήν λέξιν μήσιν δέν γίνεται πλήρως άντιληπτόν. Τι σημαίνει μήσις μήπως είναι ένα είδος γνώσεως;

Διδάσκαλος: Όχι. Μήσις είναι τό να μας κάμουν γύρω μας η μόνοι μας να πιστέψωμεν ότι ήδη άρχισαμεν, πάνω σε μια ώρισμένην γραμμην έρευναν τής γνώσεως τής άληθείας, και είπα η μήσις δέν είναι μια στιγμή η μια τελετή αλλά μια άρχη έρεύνης και με- λέτης. Κατ' άρχην είχα πη ότι είναι μια βακτηρία που κρατοϋμεν στο χέρι, που σαν τυφλός δέν έχομεν τήν λογική αλλά τήν άπλην προσήλωσιν τοποχρονικήν, όπως ένας τυφλός έρευνά με τό μπαστόνι του, αυτό έδω και έκει να μη βρη πέτρα να σκοντά- ψη, είναι η πρώτη μήσις. Η δεϋτερη μήσις και η τρίτη που μπορετ και να συμβα- δίζουν μέσα εις τον χρόνο, είναι όταν ένας άρχίζει τήν σοβαρήν ένδοσκόπησιν, εί- τε έχει λευκοντυθη είτε όχι.

Ερωτησις: Μποροϋμεν να ποϋμεν μήσις είναι ένα είδος εργασιας;

Διδάσκαλος: και αυτό και είσαγωγή και συνέχισις τής εργασιας αλλά συγκεκριμένης και ο σκοπός. και άκριβώς ο σκοπός είναι αυτός που προσδιορίζει τήν άξιαν τής μήσεως και τό κέρδος τό όποϊον θα άποκομίση ο έρευνητής τής άληθείας από αυτήν του τήν έρευναν.

Ερωτησις: Η μήσις περιλαμβάνει και βοήθειαν η εύλογίαν να ποϋμεν υπό άλλων δυνατήτων;

Διδάσκαλος: Ασφαλώς. Πάντοτε. Καμία προσπάθεια προς τό άγαθόν δέν μένει μόνη της αλλά πάντοτε, θα σάς παρίστανται και να σας βοηθοϋν άδελφοί σας, όπως και έσεϊτε τώρα βοηθάτε αυτούς που εύρίσκονται σε χαμηλότερα επίπεδα γνώσεως από τά δικά σας.

Ερωτησις: Τήν πραγματική μήσιν τήν παίρνει η άτομικότης και όχι η προσωπικότης;

Διδάσκαλος: Τήν πραγματική μήσιν. Μά η άτομικότης δέν έχει άνάγκην μήσεων, διότι όταν λές άτομικότητα έννοεϊς τήν ψυχήν αυτοεπίγνωσιν, αυτό δέν έχει καμιάν άνάγκην μήσεων.

Ερώτησις: Αυτό που λέμε *ἐγώ*, ή μόνημη προσωπικότης;

Διδάσκαλος: "Οχι τὰ συγχύσεις. Ἡ μόνημη προσωπικότης δέν εἶναι τό *Ἐγώ*, εἶναι τό ἔνδυμα τοῦ *Ἐγώ*. Ἡ πραγματική ψυχή αὐτοεπίγνωσις εἶναι τό ὅτι θά ἔλεγα ἀτομική αὐτοεπίγνωσις καί ἀπώτερος σκοπός εἶναι νά ἐνδυθῆ τό φθαρτόν τήν ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τήν ἀθανασίαν. Νά ὁ ἀπώτερος σκοπός ὄλων τῶν μῆσεων, ή θέσις.

Ερώτησις: Εἴπετε προηγουμένως ὅτι ή ὄντοτης μπορεῖ νά ὀνομασθῆ ψυχή αὐτοεπίγνωσις;

Διδάσκαλος: Καί μόνημη προσωπικότης καί *ἐγώ* στά διάφορα στάδια.

Ερώτησις: Ὅταν λέγωμεν ὄντοτης δέν ἐννοοῦμεν τήν ὄντοτητα ή ὅποια μπορεῖ νά ἐκτελεσθῆ πολλές ψυχές αὐτοεπίγνωσις;

Διδάσκαλος: "Οχι. Ἐκείνη ὀνομάζεται *Θεῖα Μονάς* καί ἐντός τῆς *Θεῖας Μονάδος* θά γίνουν ὄντοποιήσεις, ψυχῶν αὐτοεπίγνωσεων. Αὐτός που θά ὄντοποιηθῆ δέν εἶναι ή *Θεῖα Μονάς* ἑαυτός μας ἀλλά ὁ ἑαυτός μας *Θεῖα Μονάς* ἀνάγκη δέν ἔχει ὄντοποιήσεως, διότι αὐτό θά τό θεφροῦσε ὡς κάτι που τήν μικραίνει.

Ερώτησις: Ὁ Ἰησοῦς ὡς προσωπικότης, ὡς ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ἐξέφραζε τόν παγκόσμιον ΛΟΓΟΝ αὐτό εἶναι ἀναμφίβολον, ἀλλά ὡς προσωπικότης ΙΗΣΟΥΣ εἶναι μία ὄντοτης ή ὅποια ἔχει φθάσει στήν ἐνοαισθησίαν;

Διδάσκαλος: Νά τό εἶχαμεν ἐξηγήσει σέ κάποιο μάθημα που πιθανόν νά ἀπουσιάζεις. Πρῶτα ἐπί ὅλα ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ προσωπικότης δέν ὑπῆρξε ποτέ. Καί ὅταν ἔλεγε γνωρίζει τὰ τοῦ ἀνθρώπου καί ἦτο τέλειος ἄνθρωπος ἦτο διότι ἦτο συντονισμένος ὡς ΛΟΓΟΣ μέ ὀτιδήποτε μποροῦσε νά προσφέρῃ ή *Ἰδέα* ἀνθρώπου, καί ὀνομάζομεν τόν *ΕΑΥΤΟΝ ΤΟΥ* Υἱόν τοῦ *Ἀνθρώπου*. Δέν εἶπεν αὐτό ή ἐκεῖνον τό ὄνομα. Τό ὑλικόν Του σῶμα που γεννήθηκεν μέσον ἀμώμου συλληψεως δέν ἦτο κάτι που ἀρχίζει μέσα του μία προσωπικότης, διότι, πάντοτε ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὡς ἄνθρωπος ἦτο ἀπλωμένος εἰς τήν κατάστασιν που εἶχαμεν ὀμιλήσει προηγουμένως, νά εἶναι ἕνα μέ ὄλους τοὺς συνανθρώπους του, "ὅτε ἦσο ὑπό τήν σικήν Ἰδόν σε" δέν ἦτο περιορισμένος ὡς προσωπικότης μέσα σ' ἕνα ὑλικόν σῶμα ὅπως εἶναι τό σημερινόν ὑλικόν σῶμα τῶν συνανθρώπων σας καί τό δικό σας, ἀλλά ἦτεν μέσα σ' ἕνα αἰθέρινον σῶμα που μποροῦσε νά ὑλοποιῆ καί νά ἀφυλοποιῆ κατά βούλησιν, νά περπατᾷ πάνω στά νερά καί νά ἀφυλοποιῆται, τό ὅποτον ὡστόσον μέσον τῆς Πενσοφίας τοῦ Οὐρανοῦ ἄνθρώπου μποροῦσε νά τό κρατῆ στερεόν καί νά τρώῃ ὅπως ὁ καθένας ἄνθρωπος, ἀλλά, δέν εἶχεν σχηματίζει μίαν προσωπικότητα ὡς τήν προσωπικότητα Δημήτρης, Σπύργος, κλπ., κλπ ποτέ αὐτό.

Δέν ἔχει ἐξελιχθῆ διά τῶν ἐνσαρκώσεων μία κάποια κεντρική ή μόνημη προσωπικότης μέσα στήν ὅποσαν εἰσῆλθεν ὁ ΛΟΓΟΣ ή μία ἀκτινοβολία τοῦ ΛΟΓΟΥ διά νά ἐκφράσῃ τόν ἑαυτόν της. Αὐτές τές βλασημίες νά τές ἀφήσετε στοὺς Θεοσοφιστάς που εἶναι ἀρκετά στενοκέφαλοι νά κρίνουν τὰ πάντα μέ ὅτι ἐκεῖνοι γνωρίζουν γύρω ἀπό τόν ἑαυτόν τους.

Δέν συμβαίνει οὕτω πως. Διότι, ὁ Ἀπόλυτος δέν εἶχε ἀνάγκη νά ἐνσαρκώνεται μέσα στόν Χρῶνον καί τόν Χῶρον, νά προεκτελεσθῆ ψυχήν αὐτοεπίγνωσιν καί μίαν προσωπικότητα γιά νά τελειώσῃ τήν προσωπικότητα αὐτήν. "Οχι.

"Ὅταν ὁ Ἰδιος πάνω στό Γαβῶρ, ἔχομεν τήν Μεταμόρφωσιν, ποῦτος ἄνθρωπος προσωπικότης μποροῦσε νά ἀνθέξῃ εἰς τοὺς κραδαμοῦς τοῦ ΛΟΓΟΥ καί νά μήν διαλυθῆ. Καί ὅμως, ὡστόσον, πάλιν περπατοῦσεν καί μετά τήν Μεταμόρφωσιν ΤΟΥ, καί εἶχε σταυρωθῆ ὡς ἄνθρωπος σάρκα. Ὅταν ἔλεγε τὰ λόγια ἐκεῖνα πάνω στόν σταυρόν τὰ ὅποια ἔχουν παρεξηγηθῆ ἠφροερά, τί ἔλεγε; Ἦτο διότι τήν στιγμήν ἐκεῖνην ὡς αὐτοεπίγνωσις ἦταν μέσα στόν κάθε ἕναν που ἦτο πάνω στόν Γολγοθᾶ σ' ὄλον τόν κόσμον, καί ἐννοιωθεν ὑπερσυνειδητῶς εἰς τήν ἀνθρωπίνην θά ἔλεγα ὑπαρξιν τές ἀτέλειες τῶν ἀνθρώπων. "Ὁ ἔρων τές ἡμῶν τοῦ κόσμου". Δέν μποροῦσε μία προσωπικότης ὅσον καί ἂν ἔχει τελειωθῆ μέ τόν γνωστόν τρόπον τόν ἰδικόν μας νά σηκώσῃ τές ἁμαρτίες τοῦ κόσμου.

Καί ποιάν ἀνάγκη εἶχεν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ, αὐτός που προτοῦ, "ὄρη καί βουνά εἶναι, ἐγώ, ΕἶΝΑΙ ΗΕ;" ἔλεγεν, νά διέλθῃ διά τῶν διαφόρων σταδίων τῆς ἀνόδου μίας τοποχρονικής ἐκφράσεως τοῦ φηνομένου τῆς ζωῆς, ή Ζωῆς, ὁ ΙΔΙΟΣ ή Ζωῆς, αὐτός που ἔλεγε "Ἐγώ, εἶμι ή ὁδός καί ή ἀλήθεια καί ή Ζωή" μέ ποιό δικαίωμα, ἔστω

καὶ ἡ κίβ τελειωθείσα προσωπικότης αὐτοεπιγνώσεως μποροῦσε νὰ κῆ τοὺς λόγους αὐ-
τοῦς. Προσέξτε.

Οὕτε ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ὡς ἄνθρωπος εἶχε ζῆσει προηγουμένως σὲ ἄλλες ἑνσαρ-
κώσεις, οὔτε, καὶ ἔχει ἑνσαρκωθῆ ἀργότερα. "Ἄν τῶρα μερικές προσωπικότητες αὐ-
τοεπιγνώσεις, φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον ποῦ ἔχομεν ἀναφέρει ὡς Χριστοαισθησιαν καὶ
αἰσθάνονται ἕνα μὲ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ, ἐκεῖνοι ἔχουν ἀνέλθῃ καὶ ἀκτινοβολεῖ σ'ΕΚΕΙΝΟΝ,
δὲν κατῆλθεν ΕΚΕΙΝΟΣ, προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν.

Ὁ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐθεώθη, ἦτο ΘΕΟΣ ποῦ εἶχεν
ἑνσαρκωθῆ. Προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτῆν. Διαφορετικά δὲν θὰ ἔπρεπεν νὰ λατρευ-
εται, διότι, ἂν ἦτο οὕτω πως, ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ Χριστιανισμοῦ θὰ ἦτο μιὰ
εἰδωλολατρία, καὶ τίποτε περισσότερον, πρὸς Θεοῦ, Μὴν μικραίνετε τὸν Πολύ ἤγαπη-
μένον, τὸν δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ.

Ὁ Διδάσκαλος σας ὁ γῆινος κάποτε δταν μοῦ ζήτησε νὰ εἰσηγηθῶ μιὰ προσευ-
κῆ, θεώρησα καλόν νὰ πῶ τὴν Κυριακὴν προσευκὴν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔδωσεν ὁ ἴδιος ὁ
ΛΟΓΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ὡς ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τὸ Πάτερ ἡμῶν, τὸ ὁποῖον κάποτε θὰ κρέπη νὰ ἀνα-
λύσωμεν, διότι, ἔχει βαθύτερες ἔννοιες ἀπὸ ὅτι νομίζετε, καὶ συνεκλήρωσα ἐγὼ τὸ,
"ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΘΕΕ καὶ ΛΟΓΕ" αὐτὸ τὰ λέγει ὅλα, δὲν ἀναφέρω γιὰ καμιὰ προσωπικότητα
ΙΗΣΟΥ, ἀλλὰ, ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ ΘΕΕ καὶ ΛΟΓΕ "δι' οὗ τὰ πάντα ἐγίναντο καὶ θὰ γί-
νωνται εἰς τοὺς αἰῶνας". Αὐτὸ δὲν εἶναι καθαρὸν; Καὶ μετὰ ὀμιλοῦμεν γιὰ τὸ ἍΓΙΟΝ
ΠΝΕΥΜΑ μὲ τὸ Βασιλεῦ Οὐράνιῃ. Μὴν πλανᾶσθε ἀπὸ ἀτελεῖς γνώσεις ἐρευνητῶν, ἄλλων
ἀληθείας, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκλάβῃ τὴν Χριστοαισθησιαν ποῦ εἶναι ἕνα φαινόμενον
ὡς καθόδον τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ κάτω στὴν γῆν, ἀλλὰ, ὡς ἀνοδὸν ἰδικὴν των πρὸς ΕΚΕΙΝΟΝ. Προ-
σέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτῆν.

Πῶςθὰ ἔλεγα ὅτι εἶναι "τὸ φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν
κόσμον".

Θὰ διαβάσετε τὸ Εὐαγγέλιον, ἀπὸ τῆς πρώτης φράσεως θέτω τὰ πράγματα εἰς
τὴν θέσιν διότι ἐγνώριζα τί θὰ ἐμεσολαβοῦσε.

"Ἄν ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ, ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι τέλειος ἄνθρωπος, εἶναι
διότι, εἶναι τὸ "φῶς τὸ φωτίζον πάντα ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον" τίποτε ἄλλο. Ἄλ-
λὰ ὡς ΘΕΟΣ, ἔκφρασις τοῦ ΠΟΛΥΤΟΥ μέσα στὰ σύμπαντα εἶναι ὁ "Πάντων Ἁγίων Ἁγιώ-
τατος ΛΟΓΟΣ".

Καὶ ἕνα ἄλλο ἔχω νὰ προσθέσω. Πολλές μυστηριακές σχολές ἰσχυρίζονται ὅτι
κάποιος ΛΟΓΟΣ, τοποχρονικά σ' ἕναν Πλανῆτην σ' ἕναν ἠλιακὸν σύστημα ἀρχίζει τὸ ἔργον
τοῦ. Θεῆτες Μονάδες προεκτείνονται ὡς ψυχὰς αὐτοεπιγνώσεις διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἄν-
θρώπου, τῶν Ἀρχαγγελικῶν, κλπ. κλπ. Θεῶν Μονάδων, καὶ ὅλοι αὐτοὶ συνεργάζονται
πρὸς τελεῖσιν τοῦ Πλανητικοῦ ἐκεῖνου Λόγου ἢ ἠλιακοῦ Λόγου; Ὁχι. Αὐτὸ δὲν
συμβαίνει. Ἐχουν πλανηθῆ πολλές μυστηριακές σχολές.

Πρῶτον, ἕνας Πλανητικὸς Λόγος ἢ ἕνας ἠλιακὸς Λόγος ἢ Γαλαξιακὸς Λόγος ἢ καὶ
ἄλλος Λόγος, εἶναι ἕνας Λόγος, Πανσοφία, Παναγαθότης καὶ Παντοδυναμία ποῦ μέ-
σον του ὁ Ἀπόλυτος ΛΟΓΟΣ καὶ τὸ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ἐκφράζουν ἑαυτοὺς.

Στὸ μᾶθημα ἀκόψε, ἔχομεν ὀμιλήσει πλήρως ὅτι τὸ ἍΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ΧΡΙΣΤΟΣ
ΛΟΓΟΣ καὶ ἍΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ εἶναι πλήρης μέσα σ' ἕνα ἄτομο ὕλης ὅπως καὶ μέσα στοὺς
Γαλαξίες. Κατέχει τὸ σχέδιον, τὴν ὅλην ἐργασίαν ποῦ θὰ γίνη τοποχρονικά, χρειά-
ζονται οἱ ἐργάτες γιὰ ὅλην αὐτὴν τὴν ἐργασίαν. Ἄς ποῦμεν ὅτι ἔχομεν ἕναν οἰκοδό-
μον, ἕναν ἐργολάβον, ἕνα Ἀρχιτέκτονα ποῦ ἀρχίζουν μιὰν οἰκοδομήν, τὰ σχέδια
τὰ ἔχουν, δὲν ἀρχίζουν εἰς τὰ τυφλά, θὰ μαζεῦσουν ἐργάτες ἀναλόγως τῆς εἰδικότητός
των. Οἱ ἐργάτες ἐρχονται διὰ νὰ κτισθῶν αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα, τὴν ὥραν ποῦ ἐργάζον-
ται ὑποκρίνεται ἀσφαλῶς εἰς τὰς διαταγὰς ἐπιστατῶν των, τοῦ οἰκοδόμου, τοῦ Ἀρχι-
τέκτονος, ἀλλὰ σταματᾷ τὸ ἔργον καθημέρα, καὶ σχολάζουν αὐτοὶ οἱ ἐργάτες ὅτι
ὁποῖοι πλέον πηγαίνουν στὰ σπίτια τους, ἰσότιμοι καὶ μὲ τὸν οἰκοδόμον καὶ μὲ τοὺς
ἐπιστάτας, νὰ ζήσουν τὴν οἰκὴν τους ζωὴν ὡς πολῖται, δὲν δεσμεύονται εἰς τὴν ἐρ-
γασίαν εἰς τὴν ὁποῖαν ἐργάζονται καὶ πέρνουν τὸν μισθὸν τους, οὔτε καὶ θὰ τε-
λειωθοῦν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον διότι διὰ νὰ τοὺς πέρουν ὡς οἰκοδόμους θὰ κρέπη νὰ
...../10

Έχουν κάποιαν ειδικευσιν. Φυσικά κάποτε τὸ οἰκοδόμημα τελειώνει, οἱ ἔργατες δλοὶ ἀποκτοῦν μεγαλύτην ἐμπειρίαν, ναί, αὐτὸ εἶναι βέβαιον, ἀλλὰ ποῖα ἡ ὑποχρέωσις τῶν εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν εἰς τοὺς οἰκοδόμους εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα. Ἰσδοτομος εἶναι καὶ ὁ πῖθ μικρὸς ἔργατης ὡς πολῖται, κοσμοπολῖται μέσα στοῦ ΑΠΟΔΥΤΩΝ ΕΙΝΑΙ.

Προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν. Ὅστε δὲν ἀρχίζομεν ἐμεῖς νὰ τελειώσωμεν τοὺς ἐαυτοὺς μας διὰ νὰ τελειώσωμεν κάποιαν ἄλλην ὄντοτητα μέσα στὴν ὁκοίαν εὐρισκόμεθα καὶ ἐκεῖνοι κάποιον ἄλλον καὶ μετὰ κάποιον ἄλλον. Τώρα ἂν ὁ ἔργατης πού δίδει μόνον νερόν στὴν ἀνάμιξιν τοῦ πηλοῦ, μίαν ἡμέραν κάποτε προοδεύσει μέσα στὴν ἐργασίαν του σ'αὐτόν τὸ οἰκοδόμημα καὶ γίνει ὁ ἴδιος ἑνασοῖκοδόμος ἢ ἑνας ἀρχιτέκτων, αὐτὸ δὲν τὸ ἀποκλείω, τὸ δίδει ὁ Ἑγαπημένος εἰς τὴν παραβολὴν τῶν ταλάντων τὸ "εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου".

Ὅταν ἦτο ἑνας ἀπλὸς ἔργατης ἢ δταν εἶναι τώρα ἑνας οἰκοδόμος ὡς κοσμοπολίτης μετὰ τὴν κλατιάν του ἔννοϊαν πλεον εἰς τίποτε δὲ ἔχει ἀλλάξει, εἶναι μὴ αὐτοεπίγνωσις προέκτασις Θεῆας Μονάδος ὡς Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις διὰ τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, προσέξτε στοῦ σημεῖον αὐτό.

Ἐχουν πλανηθῆ πολὺ νὰ νομίζουσι ἀκόμη καὶ τοὺς ΛΟΓΟΥΣ ὡς ἀτελής πού χρειάζονται νὰ τοὺς τελειώσωμεν ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι. Οὐδὲν πλεον βλάσφημον. Διαβάσετε διάφορες θεωρίας, ἀλλὰ τίποτε νὰ μὴ παίρνετε προτοῦ γνωρίσετε. Καὶ πότε θὰ γνωρίσετε; Καιρὸν ἔχετε νὰ γνωρίσετε ἐμπειρικῶς στοῦ μέλλον, ὄχι τὸ ἐγγὺς μέλλον. Ἐπομένως, τὰ πάντα παίρνετε, διαβάσετε, τίποτε νὰ μὴ δέχεσθε προτοῦ βεβαιωθῆτε ἂν αὐτὸ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Νομίζω ἐμιλήσαμεν πολὺ καθαρὰ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐλαχίστην ἔκφρασιν τῆς Θεῆας Μονάδος ὡς προσωπικὸς αὐτοεπίγνωσεως μέχρι τῆς Θεώσεως, ὑπάρχει ἀπόλυτη ἐλευθερία (αὐτὸ τὸ ἔχομεν προσέξει) καὶ εὐθῦναι καὶ κάποιος ὁδὸς πού θὰ πρέπη νὰ διανύσωμεν, ἀνάτης, ἀνηφορικὸς, ὡστόσον, ἑνας ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶναι μὴ αὐτοεπίγνωσις, ὁ ἐλάχιστος καὶ ὁ μέγιστος, ἔκφρασις, τοποχρονικὴς φυσικὰ, εἶναι τὸ ἴδιον. Τὸ ἔδωκεν ὁ Ἑγαπημένος εἰς τὴν παραβολὴν τῶν ἐργατῶν.

Θὰ πρέπη νομίζω νὰ διαβάσετε τὴς παραβολὰς διότι αὐτὴς ἐξηγοῦν πολλὰ πράγματα. Θὰ εἰσηγοῦμεν μέσα σὲ μαθήματα νὰ ἀναλύσωμεν καὶ μίαν παραβολὴν, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν κλατιάν της ἔννοϊαν καὶ σὰς λέγω ὅτι, εἶναι γνῶσις. Ἄν δὲν ἦτο ἀνάγκη δὲν θὰ τὴς ἔλεγεν ὁ Θεάνθρωπος.

Ἐρώτησις: Ὅλοι οἱ ἡλιακοὶ λόγοι εἶναι προεκτάσεις τοῦ Πιγκόσμου ΛΟΓΟΥ;

Διδάσκαλος: Ὁχι. Ὁχι, Ὁχι. Εἶναι ξεχωριστὴς Θεῆας Μονάδες, ΛΟΓΟΙ, καὶ εἰς τίποτε ἑνας ἡλιακὸς ΛΟΓΟΣ, δηλαδὴ τὸ σύνολον τῶν ἐργατῶν, πού ὀνομάζονται Νικητῆ δὲν εἶναι τίποτε ἀπολύτως ὑπέρτερος, ἑσένα τοῦ ἴδιου ὡς Ἀρχαγγέλου, ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως ἢ Θεῆας Μονάδος, προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν.

Ἐχω πεῖ ὅτι ἡ ἔκφρασις ἢ Θεῆα εἰς τὸ ἐλάχιστον καὶ εἰς τὸ μέγιστον εἶναι ἡ ἴδια πάντοτε. Αὐτὸ εἶναι πού πρέπει νὰ μελετήσετε. Προσέξτε στοῦ σημεῖον αὐτό.

Μετὰ τὴν ἐργασίαν καθ' ὅν χρόνον εἶναι οἱ οἰκοδόμοι, καὶ δὲν ἔχει συμπληρωθῆ ἡ οἰκοδομὴ καὶ τὴν ἐπομένην φυσικὰ θὰ συνεχίσῃ ἡ ἐργασία, διότι, πρέπει νὰ συνεχίσῃ ἡ ἐργασία, συναντοῦμεν τὸν ἀρχιτέκτονα μετὰ πλήρη γνῶσιν τοῦ κάθε τι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκοδομὴν καὶ σὲ ποιὸν σημεῖον εὐρίσκειται, πού ἀσφαλῶς δὲν τὸ γνωρίζει ἑνας ἔργατης, ἀπλὸς ἔργατης τῆς οἰκοδομῆς. Ὅταν τώρα σταματᾷ ἡ οἰκοδομὴ καὶ εἶναι ἐλεύθεροι ὡς πολῖται καὶ συναντῶνται, αὐτὸς ὁ ἀρχιτέκτων ἢ ὁ οἰκοδόμος ἢ οἱ ἐπιστάται μετὰ αὐτόν σ' ἑναν κέντρον, ἀπέναντι τοῦ νόμου, τῆς ζωῆς, τῶν δικαιωμάτων τῆς ζωῆς, ποιὰν διαφορὰν ἔχουν;

Οὐδεμίαν. Ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ Νόμου ποῖαν θῆτιν ἔχουν πάντες; Τὴν ἴδιαν, προσέξτε τὴν λεπτομέρειαν αὐτήν. καὶ δὲν εἶχα πεῖ κάποτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπέρτερος Ἀρχαγγέλων ἀπὸ τὸ ἔργον πού ἔχει ἀναλάβει τοποχρονικῶς; ἔστω καὶ ὡς ἔσωτος υἱός;

Ἐπομένως, δὲν ἔχομεν μικροὺς Θεοὺς καὶ μεγάλους Θεοὺς. Ὁ ΟΦΘΣ εἰς τὴν ἔκφρασιν του εἶναι πλήρης. Καὶ ὄχι μόνον ἔχω πεῖ, ὡς αὐτοεπίγνωσις δηλαδὴ

προσωπικότης, ή προσωπικότης ή ψυχή αυτοεπίγνωσις ή κατ' έξοχον τούτων, αλλά άκόμη και ως έκφρασις του φαινομένου της ζωής, ως συνήθεισις όχι αυτοεπίγνωσις, ένός παχυλοῦ υλικού ατόμου, εκεί βρίσκω τήν Πανσοφίαν τήν Παναγαθότητα και τήν Παντοδυναμίαν και βρίσκω έναν λόγον του ατόμου. Γιατί όχι. Τι θά πῃ λόγος; Έκφρασις της Πανσοφίας της Παντοδυναμίας και της Παναγαθότητος.

Και έχω πεῖ ότι, τό ελάχιστον και τό μέγιστον, είναι τό ίδιο, διότι άλλομονον αν εις τό ελάχιστον έβλέπαμεν άτέλειαν της Θεάς Πανσοφίας Παντοδυναμίας και της Παναγαθότητος.

Ακριβώς άπ' αυτόν τό σημεῖον όταν αρχίσωμεν τήν έρευνάν μας θά δοῦμεν ότι τά πάντα, όλα τά σύμπαντα κυβερνῶνται πλήρως. Όμως στό μέλλον θά κάμωμεν πιο πολλήν έρευναν, πιο λεπτομερή μελέτην επί ώρισμένων καταστάσεων.

Ερωτήσεις: Όρισμένα πράγματα μάς ξεγελοῦν τοποχρονικά, και μια ιδέα πρέπει να περάση από τόν υλικόν εγκέφαλον, και παραμορφώνεται;

Διδάσκαλος: Ασφαλώς τοποχρονικές καταστάσεις ξεγελοῦν, αλλά "Στώμεν καλῶς έν Κυρίω πάντοτε". Τίποτε τοποχρονικόν δεν είναι άπολύτως άληθές και πάνω σε τίποτε δεν μπορεῖτε να βασίσετε προτού είσελθετε εις τήν κατάστασιν εκείνην που είπα, ένοιασθηαί ή πλήρη συντονισμό μέ τό υπό μελέτην κάτι.

"Στώμεν καλῶς έν Κυρίω πάντοτε".